THE LAST
PERSON
STILL
THERE

గడప 8

ఇంకా అక్కడే ఉన్న చివరి వ్యక్తి

మన కాలానికి పెద్దగా ఇష్టం లేని ఒక పదం ఉంది.

నిలకడగా ఉండిపోవడం.

అది పాత పదంలా అనిపిస్తుంది.

ఫ్యాషన్‌కు దూరమైనది.

దాదాపు అనుమానాస్పదమైనది.

మనం కదలికను, వేగాన్ని, నిరంతర మార్పును కీర్తించే యుగంలో బతుకుతున్నాం. అంతా వేగంగా మారిపోవాలి. అంతా భర్తీ కావాలి. అంతా పరిణామం చెందాలి.

అయినా, నా జీవితాన్ని గమనిస్తే, అత్యంత లోతైన ముద్ర వేసిన మనుషులు అందరికంటే వేగంగా పరుగెత్తినవాళ్లు కాదు.

ఉండిపోయినవాళ్లు.

ఒకే చోట ఉండిపోయినవాళ్లు కాదు.

ఒకే పదవిలో ఉండిపోయినవాళ్లు కాదు.

ఒకే అలవాటులో ఉండిపోయినవాళ్లు కాదు.

దేనికో ఒకదానికి విశ్వాసంగా ఉండిపోయినవాళ్లు.

ఒక విలువకు.

ఒక బాధ్యతకు.

ఒక వాగ్దానానికి.

ఒక వ్యక్తికి.

తమలోని ఒక నిజమైన భాగానికి.

చాలా కాలం విజయాన్ని కదలికతో కలిపి గందరగోళపడ్డాను.

ఎంత ఎక్కువ ప్రయాణిస్తే, ఎంత ఎక్కువ పనిచేస్తే, ఎంత ఎక్కువ అనుభవాలు పోగుచేసుకుంటే, అంత ఎక్కువ ముందుకు సాగుతున్నాననే భావన కలిగేది.

అందులో కొంత నిజం ఉంది.

కానీ అది నిజంలో ఒక భాగం మాత్రమే.

మిగతా భాగాన్ని నేను ఎంతో తర్వాత కనుగొన్నాను.

ముందుకు సాగడం అంటే తప్పనిసరిగా దూరంగా వెళ్ళడం కాదు.

కొన్నిసార్లు దాని అర్థం ఉండిపోవడం.

వదిలేయడమే అత్యంత సులభమైన ఎంపికగా ఉండే ఎన్నో క్షణాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రత్యామ్నాయాలు లేక కాదు.

దానికి పూర్తి వ్యతిరేకం.

ప్రత్యామ్నాయాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.

కొత్త అవకాశాలు.

కొత్త దిశలు.

కొత్త ఆరంభాలు.

ప్రపంచం ఎప్పుడూ కొత్త ప్రయాణాలను అందిస్తుంది.

కొనసాగింపును అది అందించడం ఇంకా ఎంతో అరుదు.

కొనసాగింపును నిర్మించుకోవాలి.

రోజు తర్వాత రోజు.

చప్పట్లు లేకుండా.

బిరుదులు లేకుండా.

ప్రేక్షకులు లేకుండా.

జీవితంలోని కంటికి కనిపించని భాగంలో.

దాదాపు ఎవరూ చూడని భాగంలో.

కాలక్రమేణా ప్రతి వ్యక్తీ వేర్వేరు రుతువుల గుండా సాగుతాడని గ్రహించాను.

జయించే రుతువులు ఉంటాయి.

కనుగొనే రుతువులు.

ఎదిగే రుతువులు.

ఆ తర్వాత తట్టుకునే రుతువులు వస్తాయి.

వాటిలో ప్రశ్న ఇది కాదు:

“మీరు ఎంత దూరం వెళ్ళగలరు?”

బదులుగా:

“మీరు ఎంత కాలం అక్కడే ఉండగలరు?”

అవి కష్టమైన రుతువులు.

ఎందుకంటే అవి వెంటనే కనిపించే ఫలితాలను ఇవ్వవు.

వీరోచితమైన ఫోటోలకు అవకాశం ఇవ్వవు.

అద్భుతమైన కథలను పుట్టించవు.

కానీ అవి వ్యక్తిత్వాన్ని తీర్చిదిద్దుతాయి.

విజయాల కంటే చాలా ఎక్కువగా.

అసాధారణమైన వృత్తి జీవితాలను నిర్మించి, ఒక్క అనుబంధాన్ని కూడా నిర్మించలేకపోయిన మనుషులను నేను ఎరుగుదును.

అపారమైన సంస్థలను నడపగలిగి, ఒక కష్టమైన సంభాషణను ఎదుర్కోలేని మనుషులు.

ప్రపంచాన్ని జయించి తమను తాము కోల్పోయిన మనుషులు.

వాళ్లను గమనిస్తూ నేను ఒక విషయం నేర్చుకున్నాను.

ఉండిపోవడం భౌగోళిక ప్రశ్న కాదు.

అది నైతిక ప్రశ్న.

పదిసార్లు దేశం మారి కూడా ముఖ్యమైనదానికి విశ్వాసంగా ఉండవచ్చు.

జీవితమంతా ఒకే వీధిలో బతికి కూడా మీ దగ్గర ఉన్న ప్రతి విలువకూ ద్రోహం చేయవచ్చు.

తేడా ప్రయాణించిన దూరంలో లేదు.

విశ్వాసంలో ఉంది.

విశ్వాసం తరచుగా అపార్థానికి గురయ్యే పదం.

చాలా మంది దాన్ని కదలకపోవడంతో ముడిపెడతారు.

నేను దాన్ని పొందికతో ముడిపెడతాను.

విశ్వాసం మిమ్మల్ని మారకుండా ఆపదు.

మిమ్మల్ని మీరు కోల్పోకుండా ఆపుతుంది.

ఈ తేడా మౌలికమైనది.

ఏళ్ల తరబడి నేను ఎన్నో పరివర్తనల గుండా సాగాను.

వృత్తిపరమైనవి.

వ్యక్తిగతమైనవి.

అంతరంగికమైనవి.

కొన్ని ఎంపికలు స్వచ్ఛందమైనవి.

మరికొన్నిటిని జీవితం నా మీద రుద్దింది.

అన్నీ ఆహ్లాదకరమైనవి కావు.

అన్నీ సరైనవి కావు.

కానీ ఒక విషయాన్ని కాపాడుకోవడానికి ప్రయత్నించాను.

నేను ప్రకటించినదానికీ నేను చేసినదానికీ మధ్య కొనసాగింపు.

ప్రతిసారీ సఫలం కాలేదు.

ఎవరూ ప్రతిసారీ సఫలం కారు.

కానీ ప్రయత్నించాను.

తరచుగా జీవితం సరిగ్గా దీన్నే కొలుస్తుంది.

ప్రయత్నాన్ని.

సంపూర్ణతను కాదు.

అత్యంత విస్తృతమైన భ్రమల్లో ఒకటి, బలం అసాధారణమైన క్షణాల్లో బయటపడుతుందనేది.

నేను దానికి వ్యతిరేకం కనుగొన్నాను.

బలం పునరావృతంలో బయటపడుతుంది.

ప్రతి ఉదయం లేవడంలో.

చేయాల్సినది చేయడంలో.

ఎవరూ గమనించనప్పుడు కూడా అక్కడే ఉండటంలో.

కాపాడుకోవాల్సినదాన్ని వదిలేయకపోవడంలో.

అది ఒక నిశ్శబ్ద వీరత్వం.

దాదాపు కంటికి కనిపించనిది.

బహుశా సరిగ్గా అందుకే అది నిజమైనది.

నా ఉనికిని దాటుకుంటూ సాగిన బంధాల గురించి తరచుగా ఆలోచిస్తాను.

కుటుంబం.

స్నేహితులు.

సహకారులు.

ప్రియమైనవాళ్లు.

ఆ బంధాల్లో చాలా బతికాయంటే ఎవరో ఒకరు ఉండిపోయారు కాబట్టే.

సంపూర్ణులు కారు.

అజేయులు కారు.

కేవలం అక్కడ ఉన్నవాళ్లు.

కష్టాలు వచ్చినప్పుడు, ఎవరు ఉండిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారో త్వరగానే తెలిసిపోతుంది.

అంతా బాగా సాగుతున్నప్పుడు, మన చుట్టూ మనుషులు ఉంటారు.

అంతా కష్టమైనప్పుడు, గుంపు పలచబడుతుంది.

నిజమైన ఉనికులు బయటపడేది ఆ క్షణంలోనే.

అవి కొన్నే.

కానీ అవి చాలు.

ఒక జీవితపు నాణ్యత మీరు కలిసే మనుషుల సంఖ్యపై ఆధారపడటం అరుదు.

దారి క్లిష్టమైనప్పుడు ఉండిపోయే మనుషుల సంఖ్యపై ఆధారపడుతుంది.

ఏళ్లు గడిచే కొద్దీ నిలకడగా ఉండిపోవడాన్ని ఒక రకమైన ధైర్యంగా భావించడం మొదలుపెట్టాను.

పారిపోవడం కంటే చాలా కష్టమైనది.

మొదటి ఉత్సాహం కంటే చాలా కష్టమైనది.

వాగ్దానాల కంటే చాలా కష్టమైనది.

ఎందుకంటే వాగ్దానాలు ఒక్క క్షణంలో పలుకుతారు.

నిలకడకు ఏళ్లు కావాలి.

త్యాగాలు కావాలి.

ఓర్పు కావాలి.

వ్యక్తిత్వం కావాలి.

చాలా మంది మొదలుపెడతారు.

కొద్ది మందే కొనసాగుతారు.

ఇంకా తక్కువ మంది ఉండిపోతారు.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, నా నిర్ణయాలన్నిటి గురించి నేను గర్వపడను.

ఎవరూ గర్వపడకూడదు.

కానీ నేను గుర్తించే ఒక విషయం ఉంది.

నిజంగా ముఖ్యమైన పరిస్థితుల్లో, నేను అక్కడ ఉండటానికి ప్రయత్నించాను.

నా కుటుంబం కోసం.

నేను ప్రేమించిన మనుషుల కోసం.

నేను అంగీకరించిన బాధ్యతల కోసం.

నేను ఇచ్చిన మాట కోసం.

ప్రతిసారీ సంపూర్ణమైన విధంగా కాదు.

కానీ సాధ్యమైనంత నిజాయితీగల విధంగా.

చివరికి, బహుశా మనం ఎన్ని చోట్లను దాటామని జీవితం మనల్ని అడగదు.

ఎన్ని బిరుదులు పోగుచేసుకున్నామని.

ఎన్ని విజయాలు సేకరించామని.

బహుశా ఇంకా చాలా సరళమైన ఒక ప్రశ్న అడుగుతుంది.

"ఉండిపోవాల్సిన క్షణం వచ్చినప్పుడు, మీరు ఎక్కడ ఉన్నారు?"

నా సమాధానం సంపూర్ణమైనది కాదు.

కానీ నిజాయితీగలది.

నేను ఉండిపోయాను.